

ПЕРШЕ

№ 11
КИЇВ. ЧЕРВЕНЬ
1957
ЦІНА 1 КРБ.

АРАБСЬКІ КРАЇНИ
ДОКТРИНА

ДОКТРИНА
ЕЙЗЕНХАУЕРА
В ДІЇ

Мал. ВЕ-ША.

МІСТКИ та ДОРІЖЕНЬКИ...

Прекрасні є шляхи на Полтавщині — асфальтовані. Дорога рівна-рівна, як струна.

Ідеш чи йдеш — одна краса.

— Знаємо, — скажуть нам. — Ви взяли не той шлях. А спробуйте проїхати в село Кизлівці або в село Харсики, Чорнуського району. Отам фокуси бувають!

Щира правда. Це ствердить і голова виконкому Чорнуської районної Ради т. Крайник.

Містки — самі дрючця стирчать. Виїхати на такий місток — великий ризик. Хоч на аероплані перелітай.

І їздять колгоспники через воду і ворожать — куди повертати? Ліворуч — ямки, праворуч — пеньки.

Ворожать, як ото ворожив дядько Юхим, сидячи на возі:

— Ану, чи перекинеться, чи не перекинеться? Ой, куди ти вернеш? Но! Мабуть-таки, перекинеться. Но!..

Перекинувся...

Отут уже летять теплі привітання на адресу тих, хто про шляхи та містки дбати має.

Місто Лохвиця, правда, далеченько від Чорнуського району, але панорама та ж самісінька. Вулицями Пушкіна, Ворошилова, Чкалова, Чапаєва — ні пройти, ні проїхати.

Там низина, вода ніколи не висихає. Збудували місток, а то не місток — саме лихо. Ідеш

і спортивно балансуєш: «Ти до мене, я до тебе локшину їсти!..»

Не збалансував — шубовість у воду!

Отут уже кучерявенькі словечка летять на адресу голови виконкому Лохвицької міської Ради т. Полтавця.

Але, совісті ради, ми повинні щиро поспівчувати й самому Полтавцю, бо він теж перекинувся в оцю розпронещасну лохвицьку калюжу.

Словом, пішки ходити по вулицях міста Лохвиці — великий ризик. Ризикуєш потрапити в капость, таку, як у Полтаві по вулиці Шевченка. Там

така багнука, що тільки плигай. І, звичайно, набираєшся духу, перескакуєш.

Все байдуже, та часом виникає неув'язка в темпах. Черевики разом з тобою переплигують... А от калоші залишаються на другому боці.

Ото клопіт! Починаєш на чотирьох шукати калоші, де вони гемонські замаскувалися...

А тобі репліка за реплікою:

— І ви насвяткувалися?.. Буває, буває... Калоші шукаєте? Калоші — дурниця. Мій сусіда вчора чобіт загубив.

Оце ми написали про «дрібниці» та й глибоку надію маємо; прочитають і скажуть: «Це не дрібниці!». Та й зроблять добре діло.

Отака наша надія.

О, КОВІНЬКА.

Мал. А. АРУТЮНЯЦА.

- Чого ти не працюєш?
- Бо ще не виріс.
- А чого на тобі штани короткі?
- Бо це батькові...

Щедро сонце пригріва,
Дзюркотять струмочки,
У сільраді голова
Не усидить мовчки.

Ось він склав великий план,
Зійшлися депутати.
«Щоб не ріс в селі бур'ян... —
Він почав читати, —

Прокладем біля дворів
Борозни струною,
І насадим яворів,
Щоб росли стіною...»

Розбалакався голова,
Аж зробилось жарко,
Засукавши рукава,
Говорив про парки.

Зіллям села обвивав
Та садив діброви.
То як пташка заспіва,
То нахмурить брови.

Може, й більше б говорив,
Раптом чує — радять:
«Осокори й явори
Язиком не садять!

Як пусті слова твої, —
Мовила Олена, —
То ростуть з них не гаї,
А нудьга зелена!»

Фросина КАРПЕНКО.

с. Хороше,
Петропавлівського району,
Дніпропетровської області.

Сиділа дівчина в кіно
З двома парубчачками,
Які закохані давно
У неї до безтями.

Був через неї спір у них
Тому лиш з півгодини.
З екрана спів, з екрана сміх,
Та їм не до картини,

Бо той і другий у журбі
Сидить і хмурить лоба:
Кого з них дівчина собі,
Нарешті, уподоба.

Один в думках її блага:
«О, будь лише моєю!»
І тихо руку простяга
У темряві до неї.

Та не збиравсь ловити гав
І друг його одначе,
Він також в темряві шукав
Дівочих рук гарячих.

І от зустрілись дві руки
У потиску міцному.
Які щасливі юнаки
У захваті сліпому!

Та спалахнуло світло враз —
І хлопці раптом скисли:
Один бо одному весь час,
Виходить, руки тисли.

А дівчина обом в кінці
Сказала з сміхом ширим:
— Які ж ви, хлопці, молодці,
Що все скінчили миром!..

Євген БАНДУРЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Добре було за царя Панька, коли земля була тонка,— пальцем проткнеш і воду п'єш.

А тепер земля така тверда зробилася, що без контори «Меліоводбуду» пальцем її не проткнеш. А люди цього не хочуть знати — такими вже нетерплячими стали. От, приміром, Полтавська обласна контора «Меліоводбуду» силкувалася води дістати. Гроші з колгоспів Чорнухинського району взяла — з якого 30 тисяч, з якого 28...

Ледь-ледь два роки минуло, а колгоспи води вимагають. А її, як на зло, ні краплини. Колгоспам нема діла до цього — брався, кажуть вони «Меліоводбуду», так роби — давай воду! А звідки він ту воду візьме, коли як слід і землю колупати не почав? Коли б, Перче, начальник Полтавської контори «Меліоводбуду» т. Кулик так організував качання води з-під землі, як організував він викачування грошей з колгоспних кас,— страх, що сталося б! Потоп був би.

А так нічого. Воду воли возять. Колгоспники скарги пишуть. «Меліоводбуду» гроші бере. Спокій. Благодать.

Г. ФИЛОНЕНКО,
секретар Чорнухинського РК КПУ.

Грамоті висшої якості

Малий Сашко щойно навчився читати. Ото тепер усе, що з друкованої продукції потрапляє до його рук, негайно прочитується уголос.

Сашко сидить з якимсь папірцем і по літерах складає: «в-и-с-ш-о-і я-к-и-с-т-і».

— Ти неправильно читаєш, — зауважує бабуся. — Треба «висшої якості».

— Еге, багато ти знаєш, тут так написано, — бурчить хлопець.

— Та хто це так пише? Ану неси сюди!

Бабуся відшукує окуляри і бере з рук Сашка наклейку від крем-соди, пляшку якої вони вдвох учора купили.

— Ось я тобі зараз правильно прочитаю...

Але, глянувши на папірець, бабуся тільки руками розводить. На наклейці справді-таки написано «висшої якості», «Харчовик» замість «Харчовик», «Облхарчо-

промспілка» замість «Облхарчо-промспілка», «Керчгостип», а не «Керчдерждрук», як слід було б. Та й «крем-сода» треба писати через рисочку, а не окремо.

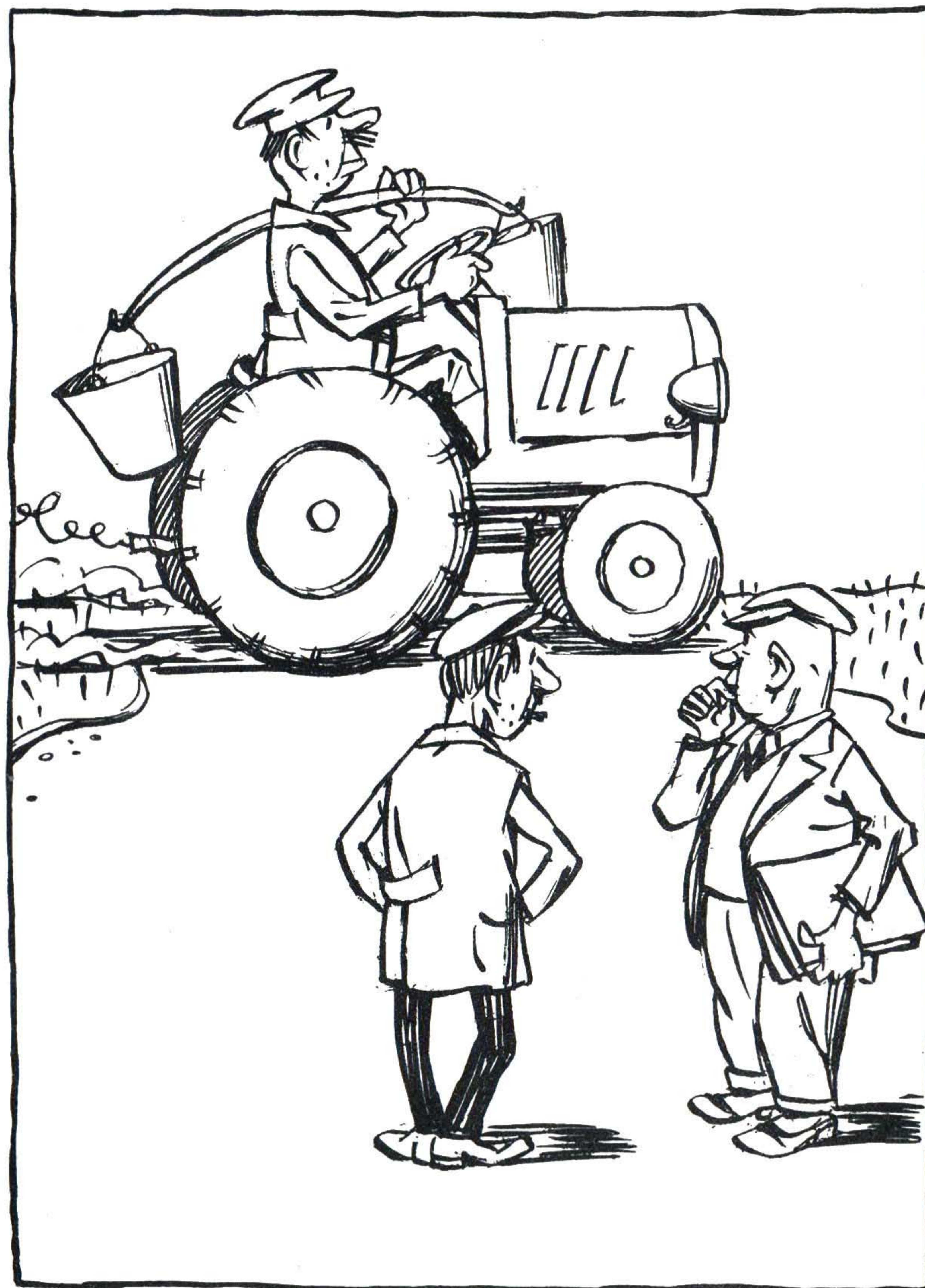
Тоді встриє в розмову сусідка, яка чула, що зять читав у «Літературній газеті», ніби буде створена комісія для упорядкування правопису.

— Ото вже, мабуть, за новим правописом і написано, — каже вона.

Щоб розв'язати питання остаточно, звернулися до Сашкового татка. Він пояснив, що немає ніякого нового українського правопису. А, напевно, у Керченській друкарні, де виготовили ці етикетки, а також у Кримському облліті, що дозволяє випускати в світ таку писанину, і в Дніпропетровській артілі «Харчовик» сидять грамоті «висшої якості».

В. ШАДУРА.

м. Дніпропетровськ.

— Не минути тепер догани за перевитрату пального! Знову дядько Степан з порожніми відрами дорогу переїхав...

Свої люди

Що таке ССТ?

Сільське споживче товариство. Це так. Тільки не скрізь...

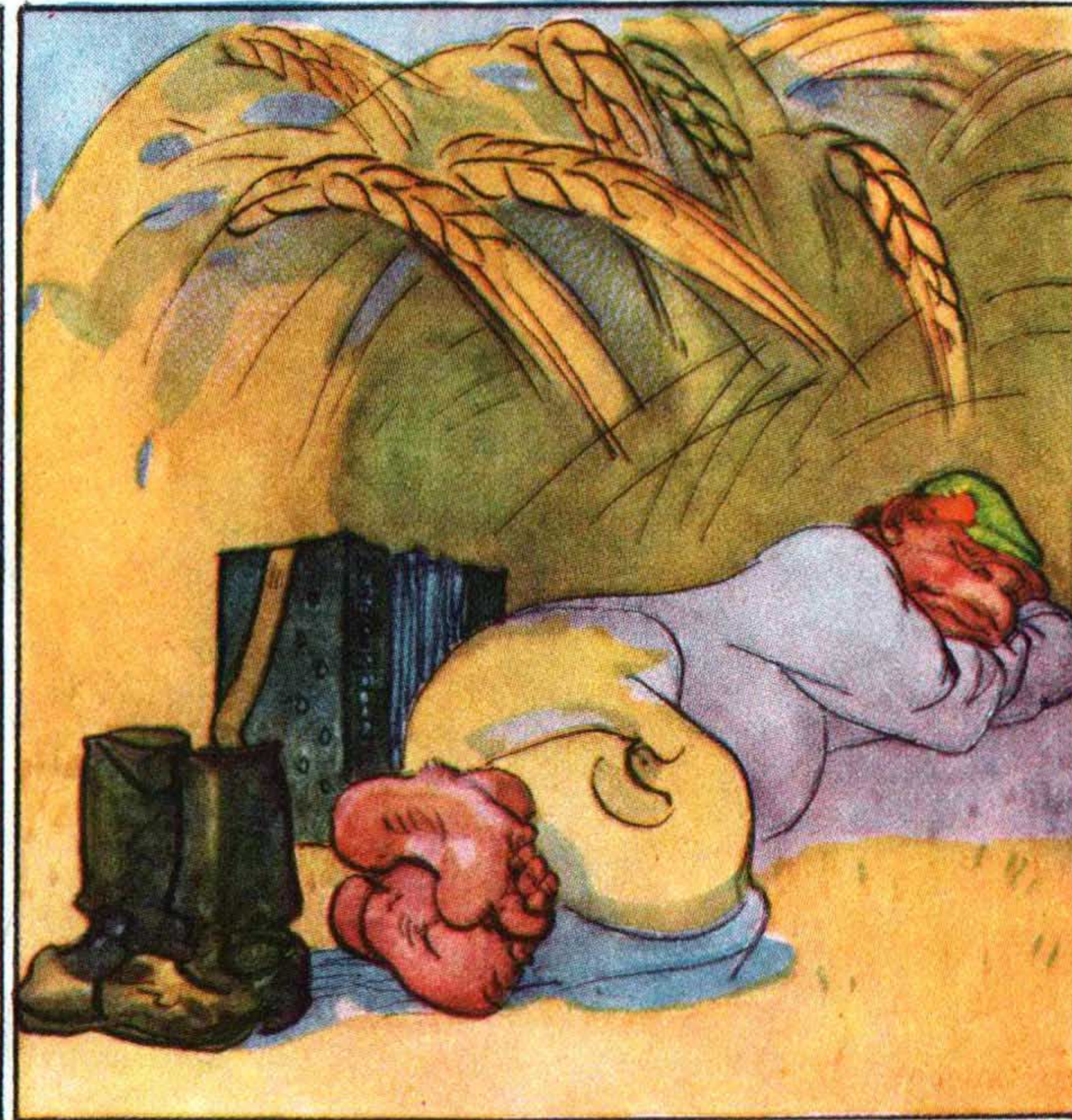
У селі Нижньому, Попаснянського району на Ворошиловградщині, є ССТ. Розшифровується воно так: свій свого тримає. Це тому, що дуже багато в тому товаристві Чорноп'ятків зібралось. Іван Васильович Чорноп'ятко працює завідувачим складом ССТ, його брат А. В. Чорноп'ятко — завідувачий пекарнею, дружина І. В. Чорноп'ятка — завідувача буфетом, сестра того ж Івана Васильовича — продавець магазину, рідна сестра жінки Івана Васильовича — завідує сільмагом... Важко всіх і полічити.

Як родич — так і зав. Як родич — так і взяв. Обмірюють, обважують, обраховують споживачів гуртом і один за одного, свій за свого горю стоять.

Як бачите, ССТ — явно не те!

Тут він завжди на виду...

А тут — залишається в затінку.

Мал. К. ЗАРУБИ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Бач, коли прислали постанову про боротьбу з бур'янами! А про що вони там раніш думали?

ДЖЕРЕЛО І КАЛЮЖА

(З Батрака)

— Немає справедливості, мій друже, —
До Джерела промовила Калюжа. —
Прозоре і дзвінке, течеш ти з давніх літ,
А я лиш народилася на світ,
Й ховаюся від променів під тинном,
Та з кожним днем
Багном від мене тхне —
Я задихаюсь, гину...
Яка причина? Де і в чім вона?
Чому, скажи, в нас доля не одна?

— Лиш через те біда тебе спіткала,
Що воду ти з поверхні назбирала, —
Сказало їй журливо Джерело. —
Коли б ти з-під землі зі мною вийшла разом,
Світилася б немеркнучим алмазом,
Була б прозорою,
як скло.

Павло КЛЮЧИНА.

Директор Берегівського авторемонтного заводу на Закарпатті т. Приходько запровадив свій власний календар. Та воно й зрозуміло: людина має справу з автотранспортом, з високими швидкостями, йому звичайний календар не підходить.

У січні колгосп ім. Держинського, Перечинського району, здав на завод у ремонт вантажну машину.

— Через три тижні забирайте, — бадьоро сказав директор голові колгоспу. — Мотор новий поставимо, спрацьовані деталі замінимо, підмастимо, підфарбуємо, буде машина, як лялечка.

Коли минув призначений строк, моторний директор вирішив прискорити темпи.

— Через два тижні забирайте, — рішуче заявив він замовцеві. — Хоч ремонт і капітальний, але ми довго вовтузитись не звикли.

Наприкінці лютого директор сказав:

— Через тиждень забирайте.

У березні директор повідомив:

— Через три дні присилайте шофера. У нас ремонт довго не затримується.

Так, весь час ущільнюючи строки, Берегівський авторемонтний завод, без зайвих затримок, за якихсь три місяці полагодив колгоспну автомашину.

Та не встиг колгоспний шофер проїхати і двадцяти кілометрів, як машина стала. Довелось її на буксирі тягти додому. Тут вона стоїть і досі...

Цю історію розповів нам у листі до редакції секретар парторганізації колгоспу ім. Держинського Федір Кешкентій.

Колгосп «Червона зірка» Великоберезнянського району, на відміну від держинців, здав свою машину на ремонт Берегівському заводу не в січні, а в грудні минулого року. Але наслідки, як пише нам голова цього колгоспу О. М. Янковський, такі самі. Стоїть... Не календар, звичайно, а машина.

А берегівський директор продовжує діяти за власним календарем, не помічаючи, як ганебно відстав він від нашого життя.

СЛІДАМИ БРАКУ

Мал. Л. БОЙКА.

— Хазяїн, меблі ремонтувати будете?
— Ні.
— Дивно. А мені казали, що ви купили вчора новий буфет.

КРУГОМ—БІГОМ

І трапляються у шоферів такі зустрічі...

— Агов, Степане! Куди їдеш? Що везеш?

— Іду в Станіслав. Везу з Яблунова килими артіль імені Франка. А ти, Іване, куди?

— У Яблунів. Везу туди на продаж килими артіль імені Франка.

Дивно?

Це дивує багатьох. Яблунівська артіль ім. Франка виробляє чудові килими. Їх можна бачити в магазинах далеко за межами області. Продають ці ж килими і в самому Яблуніві. Але... потрапляють вони туди, об'їздивши півсвіта. Прямо з яблунівської артілі в яблунівський магазин передавати килими на продаж не можна.

Чому?

А тому, пояснюють самі килимарі, що так захотіла чиясь ліва нога.

Чия це нога — килимарі не знають. Їм тільки відомо, що це нога — керівна, і належить вона комусь із працівників Укрхудожпромспілки. Саме Укрхудожпромспілка і є ініціатором оцих безглузких зустрічних перевезень.

У ЗАГСІ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Скільки разів ви одружувались?
— Ах, не пам'ятаю — я без пам'яті закоханий.

В нас в районі
Семимама —
Лектор неабиякий! —
Чи про силосні ями,
Чи про всесвіт —
Семимама!
Кожна лекція з руки.

І чита не так, як дехто,
Має зовсім інший хист.
Він не просто собі — лектор,
Семимама наш — артист!

Він не з тих — є ж диваки! —
Що на лекції приносять
І земні, й небесні оці,
Різні приклади наочні,
Діаграми й схеми точні —
Семимама не з таких!..

Приклад: лекція на тему
«Наша сонячна система».
Інший хтось приладдя — штуки
Вам почне демонструвати.

В Семимама ж приклад — руки
Й власна кругла голова:
Кулаком круг голови
Як почне вертїть орбіти! —
Шлях землі, зважайте ви, —
Рух річний і добовий,
Як же тут не зрозуміти!..

Раз він розповідь повів
Про запарник для кормів:
— Має, — каже, — тая штука
Отаку височину!.. —
Семимама підніс руку,
Та ще й вгору підстрибнув.

— Широною ж, достеменно
Бачив сам я, отакенна!.. —
На потрібну ширину
Знов руками розмахнув.

— Ну, котел там,
Різні труби,
гайки, спайки,
шайби,
шруби,
дві труби,
де пара йде,
й таке інше,
і т. д.

Зверху, — каже, — горловина,
Отака, як у графина!..

Шостий раз за півгодини
Він припав до «горловини».
Та й вода не мала дії,
Градом лився піт з лица,
Пропадала геть надія
Довести щось до кінця!..

Після лекції громада
Про запарник вела раду:

— Який він — не зрозуміли, —
Люди в залі гомоніли, —
Ну, а парить штука та
Добре, скажем прямо,
Бо ж запаривсь до кінця
Лектор Семимама.

К. МІХЕЄВ.

с. Вілозерка,
Херсонської області.

НАВІДУЙТЕСЬ,

ДЗВОНІТЬ!..

У Києві недавно була виставка меблів. Виставку зразків меблевої промисловості організували зразково. Проте відвідувачі оцінили її своєрідно. Вони написали у книзі відгуків: «Побачили — засмутились, вийшли — вилаялись». Їх легко зрозуміти — вони хотіли сказати: а де ж нам придбати те, що ми бачили на виставці?..

У шахтарській столиці — у місті Сталіно — чимало магазинів, на яких красується вивіска «Меблі». Але, дивлячись на вивіски, згадуєш афоризм Кузьми Прутькова: «Не вір очам своїм», бо в тих магазинах можна багато чого побачити, крім... меблів.

Довелося нам побувати на відкритті спеціалізованого меблевого магазину Сталінського універмагу. Надивилися! Наслухалися!

Місяць тут «заощаджували» меблі, щоб було чим торгувати у день відкриття, але їх невислачило і на три години торгівлі.

Покупці, видно, подумали, що я директор магазину, кинулися до мене.

— Ех ви, — докоряв один. — Звичайної табуретки не можете зробити!

— У мене дружина і дочка. А в квартирі на три душі — два стільці, — скаржився другий. — Що ж ви накажете мені — сидіти між двома стільцями?

— Дайте мені книгу скарг! — кричав третій, схопивши мене за петельки. — Я вже рік ходжу і не можу придбати книжкової шафи. Де ж мені тримати підписні видання? Вони ж у красивих оправках з золотим тисненням!

Ох, і важко ж бути директором меблевого магазину! Поки що тут у нього єдиний вихід: зустрічати покупця чарівною посмішкою і ласкаво відповідати:

— Стільці?.. Ждемо. Табуретки?.. Поки що нема. Кухонний закритий стіл?.. Ще й сам такого не бачив. Диван?.. Навідуйтесь, заглядайте, дзвоніть!..

Можна сміливо сказати, що в Донбасі не часто знайдеш таку сім'ю, де б не ламали собі голови над проблемою, як і де роздобути меблі.

Колись казали: де сісти — там сісти, аби було що з'їсти. А тепер буває навпаки: є що їсти, та нема на чому сісти.

Весело зараз у Донбасі, — виконується план вуглевидобутку. На копрах багатьох шахт горять почесні червоні зірки. Сяють зірки Героїв Праці на грудях прославлених шахтарів і шахтобудівників. Бурхливими темпами будуються житлові будинки, щодня відбуваються новосілля. За останні п'ять років на Донбасі здано два з половиною мільйона квадратних метрів нової житлової площі. Лише цього року буде збудовано мільйон триста тисяч квадратних метрів житла.

Жити та радіти! І тому так засмучують дрібні недоліки в побуті гірників, насамперед нестача меблів.

На шахті Горлівка-Глибока ми завітали до прохідника Василя Максимовича Широкова. Його привітна дружина Надія Іванівна скаржиться:

— Перед Новим роком хотіли купити диван і гардероб з дзеркалом. Куди тільки не їздили! Даремно. Прийшов травень — знову кинулися в усі боки, а повернулися з порожніми руками. Чоловік заробляє щомісяця понад три тисячі карбованців, а ми цілий рік сиділи на одному стільці. Хороша у нас квартира, але порожня.

— Байдуже, утрясється, — бадьоро казали нам молоді гірники.

Приємно, що у нас така життєрадісна молодь, що не пасує перед труднощами. А проте нас цікавить: коли ж це все утрясється?

Сталінський обласний торговельний відділ подав заявку, в якій просив виділити у 1957 році меблів на 150 мільйонів карбованців. А Міністерство торгівлі УРСР дало фонди на 107 мільйонів карбованців та ще й попередило: «Не ремствуйте! У вас приріст, порівнюючи з минулим роком, на 14 процентів».

А про те, що лише за перший квартал цього року в області введено житла у два з половиною рази більше, ніж торік, — ніхто не подумав.

І про те не подумали, що закладено 77 нових шахт, отже, виростуть 77 нових робітничих селищ.

Про які ж тут проценти говорити?

Може, в Сталінську область меблі лише завозяться, а на місці не робляться? Ні. Є тут троє меблевих підприємств: Сталінський меблевий комбінат і меблево-складальні фабрики у Слов'янську та Чистяковому. Ці підприємства можуть випустити за рік меблів не більше як на 30 мільйонів карбованців. Крапля в морі!

Директор чистяківської фабрики т. Филоненко веде сумну розповідь:

— У ті дні, коли ми відпускаємо меблі, біля воріт фабрики збирається натовп. Люди довідуються, які саме магазини одержують меблі, і летять туди, як на крилах, щоб зайняти чергу.

І уявіть собі: при такій потребі нашу фабрику примушують щорічно відправляти меблі за межі області. На три мільйони карбованців відправляємо.

А як вам подобається такий факт: зобов'язали нас відвантажити Слов'янському змішторгові стільців на 11 тис. крб., а в Слов'янську така ж фабрика, як і наша. Вона теж відвантажує меблі, але... до нас у Чистякове.

Та найгірше те, що наша фабрика працює не на повну виробничу потужність. Частина виробничої площі зайнята під склад. На будівництво складу треба витратити 150 тис. крб. Після звільнення виробничої площі ми зможемо випускати меблів не на 11, а на 25 мільйонів крб. І от ніяк не можемо розв'язати питання з тим складом!..

— Спробуйте купити ліжко, — каже нам завідувачий Сталінською міжобласною базою по торгівлі господарчими товарами т. Файнвейн. — У нас це не так просто. А ми лише за перший квартал вивезли за межі Донбасу 12 тисяч ліжок!..

Сталінський меблевий комбінат. Головний інженер т. Бранко знайомить нас з виробництвом і розповідає, як краще клеїти меблі, щоб були міцні, і що на комбінаті не клеїться.

— Наш комбінат почали будувати ще до війни. Для завершення будівництва потрібно витратити небагато грошей, тоді ми будемо випускати щорічно на 20 мільйонів карбованців меблів. Але цього року нам дали на будівництво лише третину необхідної суми!..

Поки що питання з виробництвом меблів у Донбасі не утрясли, хоч трясуть його, не шкодуючи слів.

Добре, що Міністерство торгівлі УРСР відкрило в Донбасі багато магазинів з вивісками «Меблі», але було б ще краще, якби ті магазини існували, наперекір відомій приказці, справді для меблів!

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Сталіно.

Білоруські ГУМОР

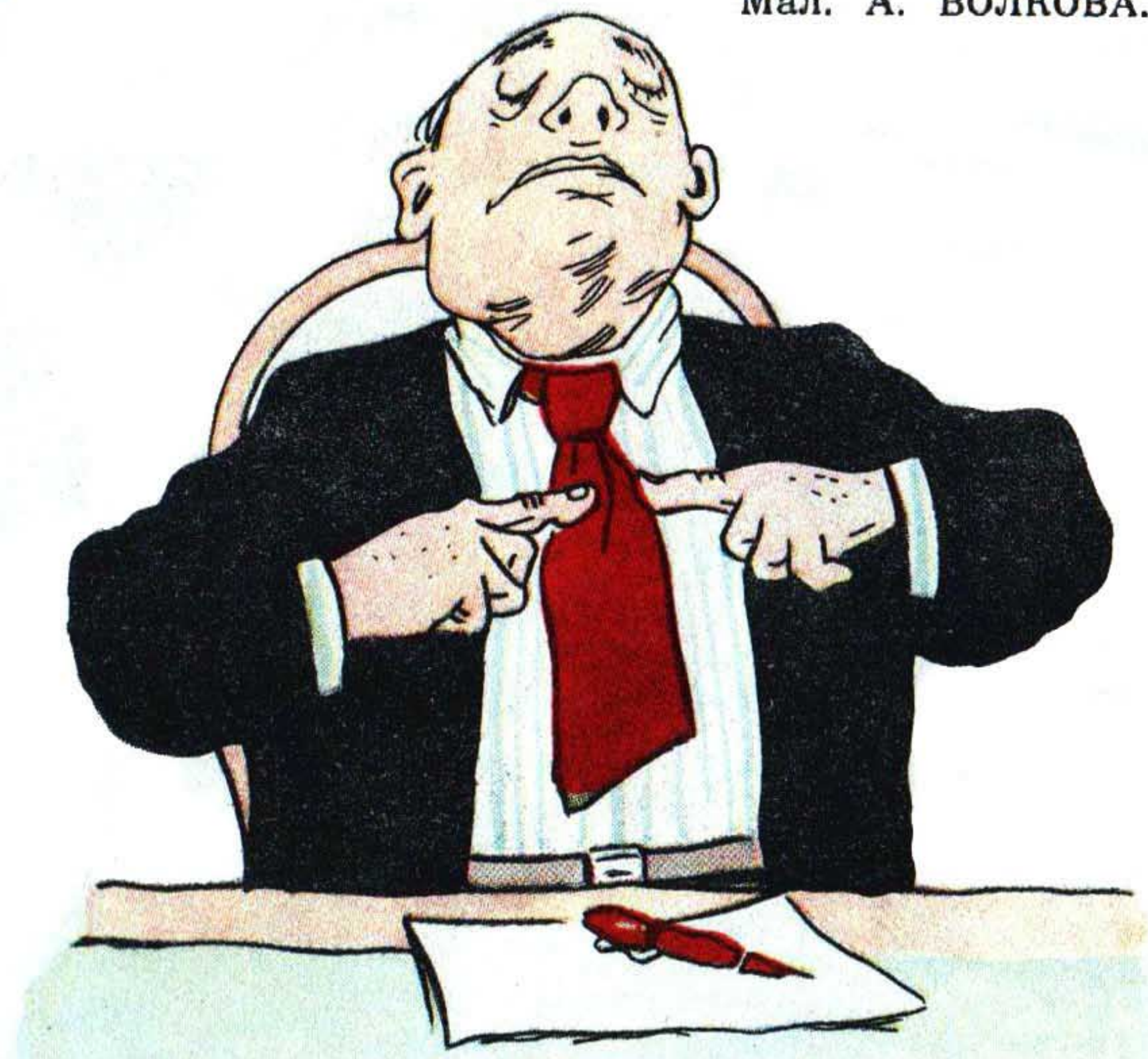
ВИБЕРУТЬ ЧИ НЕ ВИБЕРУТЬ?

Мал. А. ВОЛКОВА.

Мал. М. ЖИТНИЦЬКОГО.

— Ну й сусіди — розмовляють, а про що — не чути.

Єдиний випадок, коли голова завкому ударив палець об палець.

Мал. З. ПАВЛОВСЬКОГО.

— Учора у вас обід був смачніший!
— Бачите, директор їдальні прийняв вас учора за інспектора.

Мал. М. ГУРЛО.

— Котрий рік працюю лісником, а заблуdivся вперше.

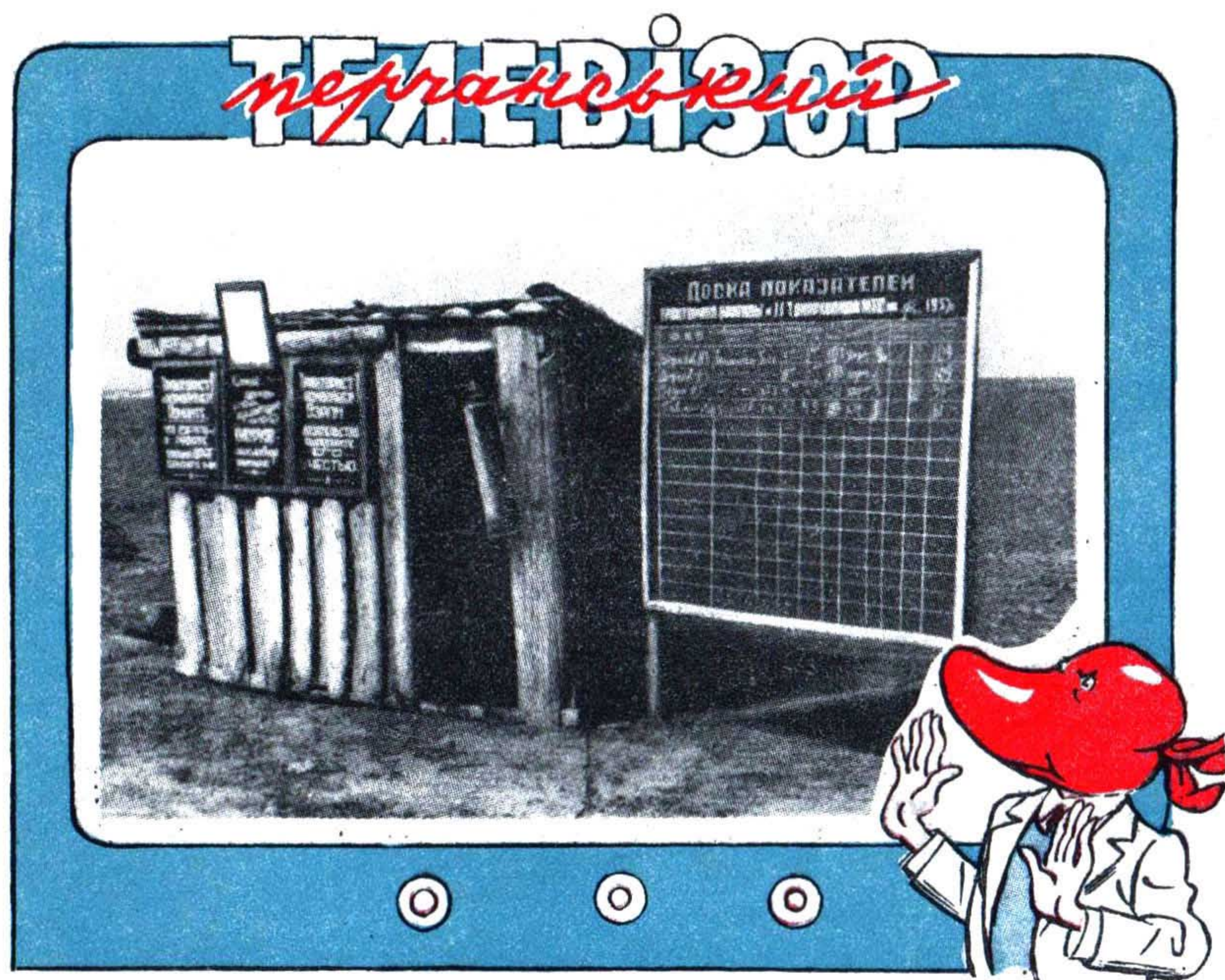
Мал. В. ЖДАНА.

Спочатку він одержав командировочні...

А потім добові...

Любі читачі — наші радіоглядачі!

Ми з своєю камерою й мікрофоном — на полі артілі «Заповіт Ілліча» в Херсонському районі, під самісіньким Херсоном. Ви бачите споруду, не низьку й не високу, трохи діряву, трохи кривобоку. Так оце табір польовий, до того ж іще зовсім новий. Голова артілі т. Юдін дбає про трактористів у свято і в будень: і дошка показників — вище «хати», і всі стіни вкрили плакати.

Сам директор Токарівської МТС т. Діденко до табору навідується частенько, але не заходить у цю споруду.

— Чого це я, — каже, — ризикувати буду? Може, там дірки є в підлозі, упаду й поламаю нозі!

Сумно дивитись на цю картину, соромно показувати таку «хатину» — і тому, товариші, до побачення, до наступного телебачення!

Виставка ШИРНЕТРЕБА

СЛІПНИЙ ЛІХТАРИК

Багато дивовижних речей є на світі. Є, наприклад, розкішна карета, яка ніколи не їздила, є велика гармата, яка ні разу не вистрелила, є величезний дзвін, який ніколи не дзвонив. Речі ці історичні. Їх можна бачити в музеї.

А оце недавно з'явився на світ і ліхтар, який ні разу ще не блимнув, та навряд чи коли й блимне. Власне, це й не ліхтар, це маленький кишеньковий електричний ліхтарик, випущений харківською артіллю «Електрометал». Від звичайних ліхтариків харківський відрізняється тим, що не має основної деталі — кнопки-вимикача. Так що вставляйте чи не вставляйте в нього батарейку, він не загориться — нічим вмикати струм.

У музей цей ліхтарик, розуміється, не потрапить.

А от на виставку ширнетреба він, як бачите, вже потрапив. З чим і вітаємо голову правління артілі «Електрометал» т. Броуна.

ВУЗЛИК

Луцький міськпромкомбінат після тривалих дослідів освоїв виробництво вишивально-копіювальних ниток. Якщо цими нитками вишити сорочку, то після прання візерунки з'являються і на спині, і на боках сорочки.

Луцький міськпромкомбінат подбав також про те, щоб покупці зразу ж могли впізнати його продукцію. Для цього на кожній нитці зав'язано по кілька вузликів.

І все ж таки споживачі просять розв'язати вузлики бракоробства.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Кажуть: млин меле — мука буде...

Дійсно, млин у селі Сков'ятині колись молов, і колгоспникам не треба було ламати голови над тим, де б його перемолоти зерно на муку.

Тепер млин не меле, бо його ремонтувати треба. А от члени правління колгоспу три роки мелять язиками, а до ремонту млина ніяк не візьмуться.

Кажуть, Перче, ще й так меле, як порожній млин. Чи не про наших керівників це сказано?

Борщівський район, Тернопільської області.

ПОВЕН ПЕНЬ ЧЕРЕШЕНЬ...

У номері одного столичного готелю зібралося троє.

— Петро Ілліч Кравченко, завідувач торговельним відділом райспоживспілки Коломацького району на Харківщині! — представився перший, тикаючи себе пальцем у груди.

— Григорій Омелянович Білянський — голова правління Кременської райспоживспілки, Ворошиловградської області! — відрекомендувався другий.

У той час, як два кооператори тиснули один одному руки, третій сидів мовчки, похмуро зиркаючи на них спідлоба.

Кооператори вияснили, що обидва вони прибули на нараду по обміну досвідом торгівлі на селі, і звернулися до третього.

— Ви теж на нараду? Тоді давайте знайомитись, — сказав Кравченко, простягаючи руку невідомо.

— Брмгрмненко, — буркнув той нехотя і пояснив: — не кооператор. Споживач!

Було вже пізньою. Кооператори вирішили нікуди не ходити. А щоб убити вечір, вони почали один одному загадки загадувати. То харківський кооператор загаяв ворошиловградського на слизке, то ворошиловградський ставив у тупик харківського хитромудрим загадками. Нарешті, втрутився й споживач.

— Ану лишень мою відгадайте, — сказав він. — Повен пень черешень, та нікому вибрати.

— Гребінці! — вихопився Кравченко.

— Валянки! — гукнув Білянський.

— Тю! — сказав споживач.

— Бурки! Бурки! — угадував Білянський.

— Гребінці! Гребінці! — наполягав Кравченко.

— Схаменіться, люди добрі! —

замахав на них споживач. — Що ви верзете? При чому тут гребінці й валянки?

— Точно — гребінці, — сказав Кравченко. — У нас це, у Високопіллі, в сільмазі. Навезли жіночих гребінців, два роки продаємо і ще 10 тисяч штук лежить. Можемо забезпечити по надцять жіночих гребінців на душу населення, та ніхто не бере.

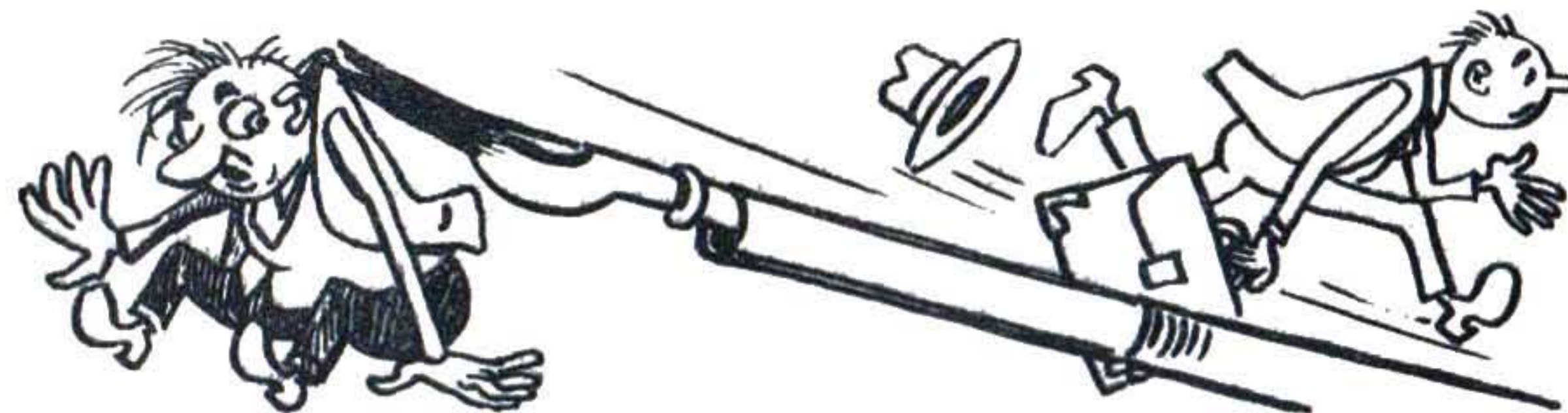
— Дивись же ти, — сказав Білянський. — І в нас у Кременній така ж okazія. Завезли оце нам напровесні 4.500 пар бурок. А хто ж їх тепер купить? От і лежать мертвим капіталом.

— Правильно. Так і виходить: повен пень черешень, та нікому вибрати, — сказали кооператори.

— Тю, — сказав споживач.

— Тю! — кажуть споживачі і в Коломаку на Харківщині, і в Кременній на Ворошиловградщині.

О. ПОЛІЩУК.

САТИРИК, НЕЗНАЙОМИЙ І ЧИТАЧ

НЕЗНАЙОМИЙ

Сатирику офіціальний мій привіт! Чув, чув я ваші віршики. Нічого, складно. Бува, отак міністрові напишеш звіт Про хиби на місцях, — критично і доладно... Приємно стрітись з сатириком живим! Поглянути в лице і мовить слово щире. Признатися, я уявляв вас не таким, — Похмурим, грізним, злючим. Як же, ви — сатирик!

САТИРИК

За похвалу я вдячний вам. Як гарно знать, Що ти корисну справу робиш для народу. Я ж сам — як люди всі.

НЕЗНАЙОМИЙ

Люблю я почитать. Та не сатиру, ні. В сатирі бачу шкоду.

САТИРИК

Цікаво знати, чим же я так нагрішив?

НЕЗНАЙОМИЙ

Чому б вам не писати приємне, їй-же право? Щоб віршик ваш мене легенько посмішив, І я забути міг про всі щоденні справи. Посмійтесь трохи, ну, над дідом-диваком, Що й досі носить в капшучі старе кресало; Як голова на фермі бився з гусаком. Та так, щоб це мене приємно лоскотало, Щоб викликало — ні, не гнів, — здоровий, чистий сміх, Ну, щоб хвилин із десять міг я реготати... Ось так пишть. Побільше творів нам таких, — Я буду перед сном охоче їх читати. Нам, друже, гумор дай, щоб душу веселив, Бадьорий і корисний сміх, а не сатиру. Тоді б усяк трудивсь спокійно, мирно жив, І апетитно їв, і посміявся б в міру.

САТИРИК

Я радий вам сказати: тут частка правди є, — Нам гумор теж потрібний. Вірно ви сказали. Але й сатира має значення своє. Чи можна так, щоб ми, сатирики, мовчали?

НЕЗНАЙОМИЙ

Сатирики? Сатира вік свій оджила. Вже час ламати ваші неспокійні пера. Погляньте ось, які у нас кругом діла! Яка велична, радісна настала ера! В музей її, оту сатиру! І в архів! Авторитет такі писання підривають. Комусь ви приписали купу тих гріхів, Мов, бюрократ... А тут на мене вже кивають: «Та це ж про нього, як вліпив. Ну, як живий!» Який тоді авторитет у мене буде? У наші дні, в наш вік, великий і новий, Бадьорий треба сміх. Сатира тільки гудить.

САТИРИК

Теорія химерна, правда, не нова. Однак, щоб комунізм успішно будувати, Потрібна і сатира — гостра, бойова. Нам треба сміло вимітати сміття з хати. За морем он гарчать. І вють брехуни. Щоб нечисті отій чіпать нас не кортіло, Потрібні нам і Гоголі і Щедріни.

НЕЗНАЙОМИЙ

Все балачки. Слова. А я скажу вам сміло: Для ваших Щедрінів вже ґрунту в нас нема. Та що казати, — вам тільки б віршики писати.

ЧИТАЧ

Це ви, громадянине, кажете дарма: Ще є рвачі, і ледарі, і бюрократи, Оце страшне й велике зло — намул і цвіль. Ой, як вони стоять на перешкоді! Сатирику! Твій труд — народові в пригоді. Завжди тримай перо на бойовому взводі І словом влучним бий несхибно в ціль!

Петро СЛІПЧУК.

Важкий день

Голова колгоспу «Спільна праця» Іван Лукич Самотуга рано-вранці нашвидку випив кислого молока і пішов по господарству: треба було перевірити, як очищують насіння, заглянути на ферми, а потім посидіти з бригадирами над робочим планом.

Голова наближався до зерно-сховища. Враз перед ним, мов з-під землі, виросла посильна Гашка.

— Іване Лукичу! Вас «искринно» викликають у район. Звечора дзвонили.

Через годину Самотуга вже сидів у приймальній голови райвиконкому разом з іншими головами колгоспів.

— Що трапилось? — запитав він сусіда.

— Готуйтесь доповідати.

— Про що?

— Про готовність до боротьби з весняною повіддю.

— Так цього ж року снігу нема.

— Байдуже. Є, кажуть, відповідна постанова облвиконкому.

Викликали по одному. Ждучи своєї черги, Іван Лукич аж задрімав.

— «Спільна праця!» — нарешті вигукнув у приймальній секретар.

— Доповідай, — сказав голова виконкому Перекотиполе, коли Іван Лукич увійшов до кабінету.

Самотуга глянув на нього, потім на членів виконкому, злегка кашлянув.

— Ну, чого ж мовчиш? — запитав голова.

— Ви знаєте, товариші, — ніяково почав Самотуга, — просто нічого сказати...

— Як нічого?

— Та він не підготувався!

— А де ж його розрахунки, де план заходів?

— Тихше, товариші, — сказав голова виконкому. — Я думаю, що Самотузі ми зауважимо й зобов'яжемо його виправити становище.

Всі погодились.

«Погано почався день» — думав Іван Лукич, повертаючись додому.

А дома не встиг він зійти з машини, як його зустріла та ж сама Гашка.

— Іване Лукичу, дзвонив уповноважений Ковзанюк, щоб по нього прислали транспорт.

Іван Лукич тільки рукою махнув і попрямував до дверей контори. У цю мить хтось смикнув його за хлястика. Обернувся. Перед ним стояла молода доярка Зіна.

— Іване Лукичу, біда! Квітка ніяк не розтелиться...

— Так чого ж ти до мене? Біжи до зоотехніка!

— Іване Лукичу, — підійшов до нього з другого боку завідувачий фермою Петро Книш, — ясла по-рожні...

— Що трапилось?

— Пашовоз Гордій загулявся на весіллі у племінника. А Савка

ного з них знали добре, — то був пожежний інспектор Семен Причепа.

— Все засідаєте? — заторохтів Причепа, — а надворі весна, скоро орати, сіяти...

— Іноді й порадитись треба, — зупинив його Самотуга. — А ти, товаришу інспектор, до кого?

— Як до кого? Звісно, до вас.

— Ми, правда, зайняті, складаємо робочий план, але якщо в тебе щось спішне, то викладай.

— Так, так, діла серйозні. Перше, у вашій кузні давно не чишений димохід, скупчення сажі; по-друге, кухня в свинарнику відгороджена нестандартною стіною; по-третє, на великій бочці лопнув обруч...

захворів. Учора хильнув горілою самогонки.

— Оце удружили, сучі сини! — сердився голова. — Тьху, будь ти неладний! Що воно за день такий важкий?

Іван Лукич зайшов у контору, привітався з бригадирами, які чекали на нього, а потім пішов з ними до своєї кімнати.

Сіли до столу, на якому лежали нотатки до робочого плану.

— Оце добре, що ви прийшли, — сказав голова. — Тепер ми наш план, як кажуть, остаточно утрусимо і утрамбуємо.

На цих словах двері широко розчинилися і ввійшло двоє. Од-

— А в мене терпіння лопнуло! — перебив Причепу Іван Лукич. — Хіба мені з цим розбиратись? Іди до завгоспа.

— Е, ні, голова — всьому голова, — заперечив пожежний інспектор. — Без бога ні до порога.

— Який же в біса потрібен бог, щоб потрусити сажу?! — з серцем відказав Самотуга.

— Ну, гаразд, — здався Причепа, — спробую без вас повернути ці діла.

Коли він вийшов, Самотуга глянув на другого гостя. Той відрекомендувався:

— Сіренко, агент райзаготконтори. Ви провалюєте яйце!

— Куди це ми його провалюємо? — запитав голова.

— Ну, у вас погано з виконанням яйцепоставки, — поправив себе агент.

— Що ж накажете?

— Вжити крутих заходів.

Самотуга глянув на нього колючим поглядом, а потім сказав:

— Я вам пораджу: вживайте яких завгодно заходів, тільки самі.

— Воно-то так, але без голови...

— Що без голови? — вигукнув Іван Лукич. — Хіба без голови і курка яйця не знесе?!

Агент вийшов з кімнати.

— Що ж, товариші, продовжимо, — сказав Самотуга, беручи до рук папери. — У нас по першій бригаді...

В цю хвилину зайшов рахівник.

— Прибув уповноважений, товариш Ковзанюк. Сидить у сільраді. Переказав, щоб ви, Іване Лукичу, разом з ним...

— От тобі і «утрамбували!» — засміявся один з бригадирів.

Самотуга підвівся з-за столу.

— Доведеться нам зібратися пізніше.

— Мало не забув, — сказав рахівник. — На четверту годину вас викликає до телефону директор МТС, а увечері — засідання сільвиконкому.

Самотуга зітхнув і мовчки почав одягатися. У дверях він зустрівся з агрономом.

— Далеко, Лукичу?

— У сільраду.

— Треба було б з'їздити до озимини, визначити, які масиви насамперед підживлювати.

— А я й забув. Але, мабуть, не встигну, бо зараз уповноважений наїдає.

— А приїжджого з області бачили?

— Ні. Хто такий?

— З «Облпхпера». Зараз сидить у буфеті.

— А що йому треба?

— Хочє виявити у нас резерви качиноного і гусячого пуху.

Самотуга сплюнув і швидко пішов далі, але на дорозі його затримав агроном-ентомолог Жученко.

— Привіт, хазяїну! Як ся маєте?

— Помаленьку.

— А чого не на всю силу?

— Не дають.

— Хто не дає?

— Сьогодні ти, голубчику, п'ятий чи шостий. І кожен за поли смикає. А ти чого?

— Перевірити готовність до боротьби з довгоносиком.

— Ну й перевіряй на здоров'я.

— Сам не можу. Мені комісія потрібна!

— Організуй.

— Сам? Без вас?

— Без мене! Що я вам — екскурсовод?

Самотуга, спекавшись і цього «допомагача», пішов далі.

— Іван Лукич! — почувся здалека.

Оглянувся. Бігла, захекавшись, розсильна Гашка.

— Іван Лукич! Вас сердито кликали до телефону. І фінансовий інспектор шукає. А кінопересувку без вашого розпорядження ніхто не хоче везти в Саливонівку...

Самотуга не витримав. Він повернувся і майже бігцем подався в поле, щоб подивитись на озимину.

Гашка оторопіло дивилася йому вслід.

Гр. ЛИТВИНЕЦЬ.

с. Семенівка,
Полтавської області.

ФІЗКУЛЬТ-ПРИВІТ, ПЕРЧЕ!

Пишуть тобі фізкультурники колгоспу «Комунар», Ружичнянського району. Пишуть і попереджають, щоб ти не йняв віри листам, де обвинувачують голову нашого колгоспу тов. Гуцалюка, ніби він спорту не любить.

Свідчимо, що він дуже уважний до спорту. З усіх сил старається наблизити колгоспників до фізкультурно-масової роботи. Особливо до водного спорту.

Приміром, виряджає кудись підводи по ділу і наказує їздовим:

— Паняйте, хлопці, через водну станцію «Колгоспника».

Не тільки їздових, а й пастухів заохочує до спорту. «Ви, — каже, — женіть мені худобу обов'язково через водну станцію».

Воно, правда, трохи виходить незручно, коли на території водної станції спортивного товариства «Колгоспник» худоба товчється. Але за те який рух на станції, яке буяння життя! Є щось і від ярмарку, є щось від тирпа...

Бачиш, Перче, який щирий друг водного спорту голова колгоспу т. Гуцалюк.

Ф. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ,
інструктор водної станції.

Хмельницька область.

Щороку норвезький парламент присуджує так звану «нобелівську премію миру», встановлену капіталістом Альфредом Нобелем — винахідником динаміту і власником багатьох великих військових підприємств.

«Нобелівські премії миру» почали присуджувати ще перед першою світовою війною. Перші премії одержало кілька буржуазних пацифістів, що виступали проти війни з гуманістичних почуттів. Але після першої світової війни премії почали присуджувати особам, які швидше заслугоували на диплом палія війни, ніж на лаври її противників. Так, наприклад, «нобелівську премію миру» одержав англійський прем'єр Чемберлен, який чимало попрацював над підготовкою другої світової війни.

Одним із кандидатів на премію 1957 року висунуто військового злочинця Яна Батю, чехословацького квіслінга, який утік до Бразилії і якого празький суд заочно засудив до 15 років тюрми за державну зраду. Цей «взуттєвий король» співробітничав з гітлерівськими окупантами під час другої світової війни. Він тоді прилюдно називав чеський і словацький народи «опухом на тілі німецької нації» і закликав виселити всіх чехів і словаків до Південної Америки.

За злою іронією долі, виселитися до Південної Америки довелося самому Батю...

У висуненні кандидатури Яна Батю на одержання «нобелівської премії миру» є своя логіка.

У п'єсі Бернарда Шоу «Майор Барбара» виведено гарматного короля Андершафта, фірма якого проголосила девіз: «Геть сором!» Цей девіз прикрашує тепер герб всього імперіалістичного світу, який давно вже відкинув геть усілякі пацифістські покрови. Якщо атомний блок агресорів безсоромно проголошується зняряддям миру, то чому б не проголосити військового злочинця Яна Батю нобелівським лауреатом миру? Якщо не соромиться американський піп, то чому ж має соромитися його західноєвропейська парафія?

Б. КАМІНСЬКИЙ.

ЧУДЕСА ГЕОЛОГІЇ

Мал. Л. КАПЛАНА

Спочатку з'являється нафта... Потім — американці...

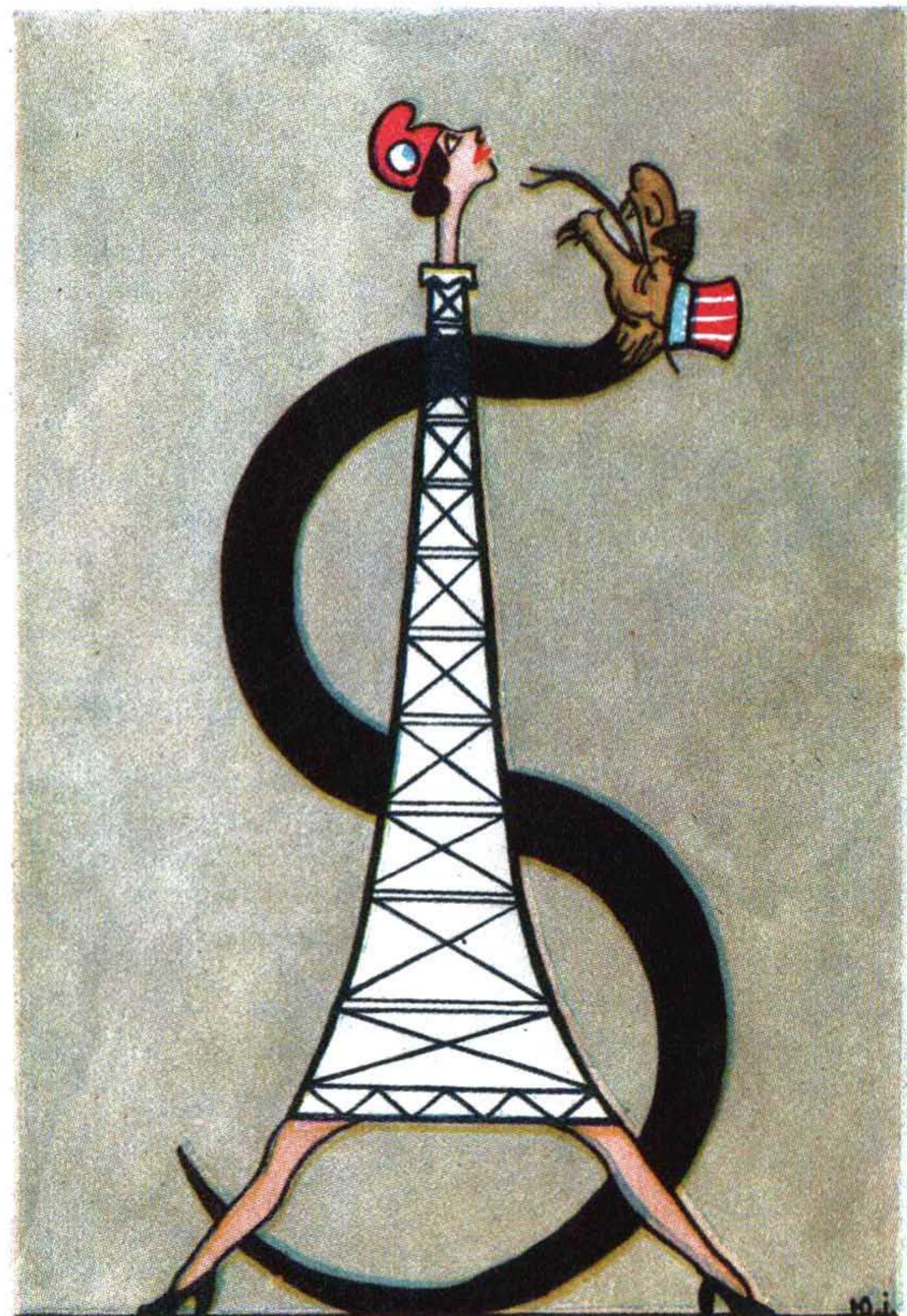

Фотомонтаж Ю. КОЗЮРЕНКА

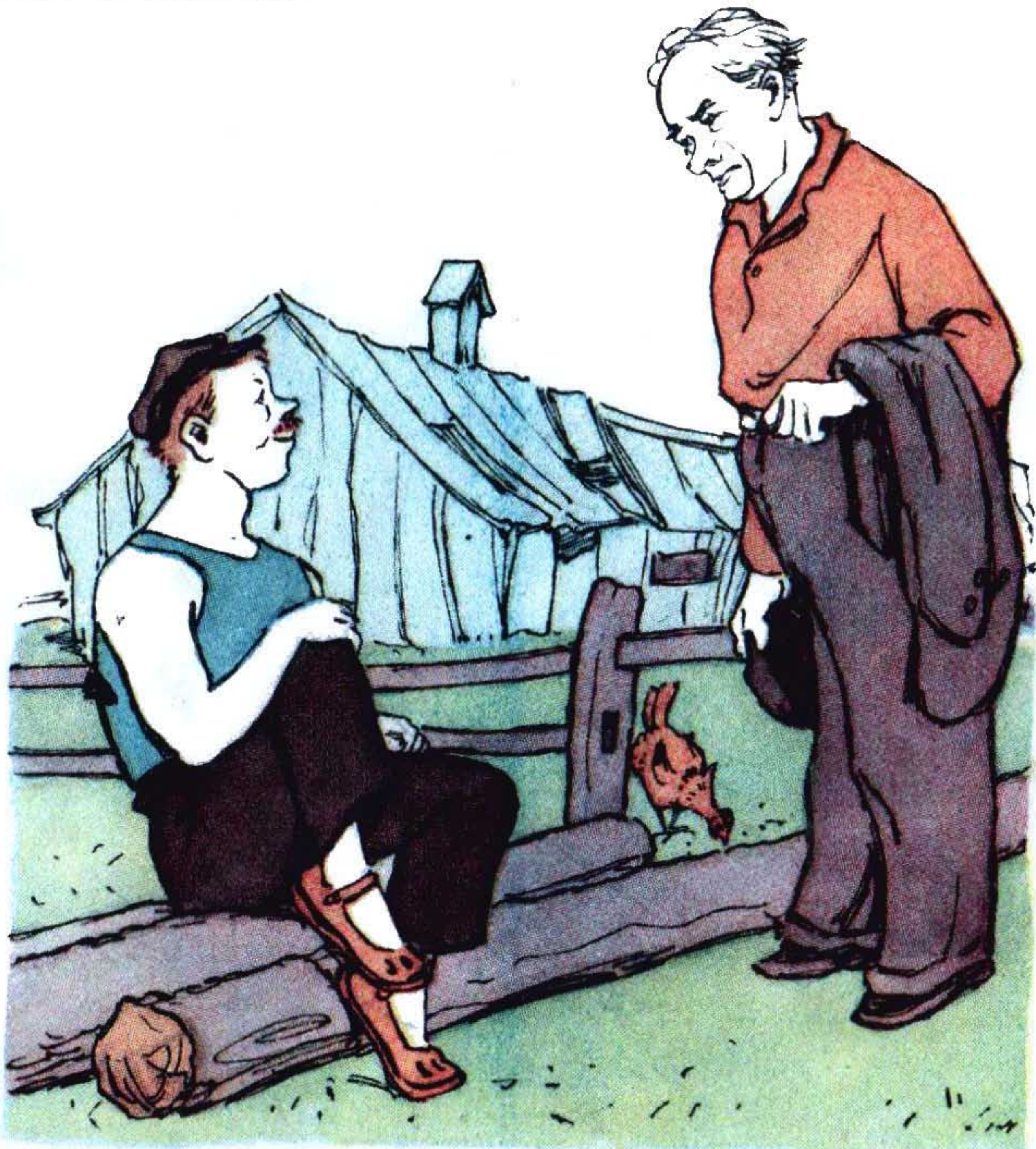
В Італії під маркою НАТО створюються склади американських атомних бомб.

Новий чобіт НАТО.

Мал. Ю. ІВАКІНА.

Змій-спокусник.

— Як у вас справи з птахівництвом?
— Гав ловимо...

Сказати, що директор радгоспу ім. Р. Люксембург (Будьоннівський район, Сталінської області) ігнорує облік на очолюваному ним підприємстві, — значить грішити проти істини.

Навпаки, Микола Григорович Павлій дуже й дуже

багато уваги приділяє цій справі. Але час од часу, особливо, коли в повітрі починає пахнути премією, Миколі Григоровичу доводиться вступати в дипломатичні переговори з головним бухгалтером радгоспу Василем Васильовичем Марченком. Тим самим Василем Васильовичем, який скрізь і всюди любить підкреслювати, що облік — це дзеркало виробництва.

— А чи не можете, — спитав якось директор радгоспу в головбуха, — чи не можете ви, Василю Васильовичу, пустити зайчика? Головний бухгалтер здивовано глянув на директора:

— Не розумію.

— А тут і розуміти нічого. Ви знаєте, що нашому радгоспові могли б присудити премію, якби... Одним словом, якби нас не підводила кукурудза.

— Ну, то що?
— А от що? Якщо облік — це дзеркало, то чи не можна з допомогою цього дзеркала пустити зайчика і засліпити тих, від кого залежить одержання премії?

Довго на цю тему говорити не довелося. Бухгалтер зрозумів, чого від нього вимагають. І він пустив зайчика. У звітній документу: замість 18 центнерів кукурудзи з гектара, зібраних у 1956 році, він записав 26,8 центнера.

Пустивши у світ такого зайчика, директор і головбух тепер ждуть, що до них прийде жадана премія. Чи ж діждуться вони її?

І. БЕРЕЖНИЙ.

Йшов по дорозі
Бідний дідок.
В полі догнав його
Вершник-панок.

Щоб показати
Гостроту язика,
Словом лихим
Він шпигнув бідняка.

— От помилився! —
Промовив зі злом. —
Здалека ти
Мені здався ослом.

— Що ж... це буває, —
Вклонився бідняк, —
Я помилився
Теж майже так:

Близько побачивши
Вас і коня,
Думав, людина
Мене доганя...

Переклад з вірменської.

А. ТОРЛЮН

«Не поїдеш ти в село, —
Казав мені батько, —
Допоможе влаштувати
Тебе в главку дядько.»

Буде в тебе телефон,
Крісло, секретарка!..
Рука й грошики, синок,
Зроблять діло шпарко.»

Він пороги оббивав
І повів так справу,
Що не зчуєсь, як сів і сам.
— В крісло?
— Ні, на лаву.

Портрет двоєчника.

«НІЧИЯ»

У райцентрі Нові Санджари (на Полтавщині), у м'яльовничому місті, молодь збудувала хороший стадіон. Самий лише паркан навколо стадіону того обійшовся в 40 тисяч карбованців.

І от минулої зими почалися на стадіоні запеклі змагання між любителями поцупити те, що «погано лежить».

Трицять сорокатисячний паркан, рвали дошки від нього, аж луна йшла. А тимчасом «зчепилися» й голова комітету по фізкультурі й спорту т. Красильний і заступник голови виконкому райради т. Мірошніченко. Вони змагалися, хто кого переможе в байдужості до спортивної роботи.

Поки що, кажуть, у них нічия. Як і на стадіоні: там скоро теж лишиться «нічия» — дві три дошки та трісок трошки.

Боротьбу між двома районними ентузіастами, на жаль, ніхто не судить...

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

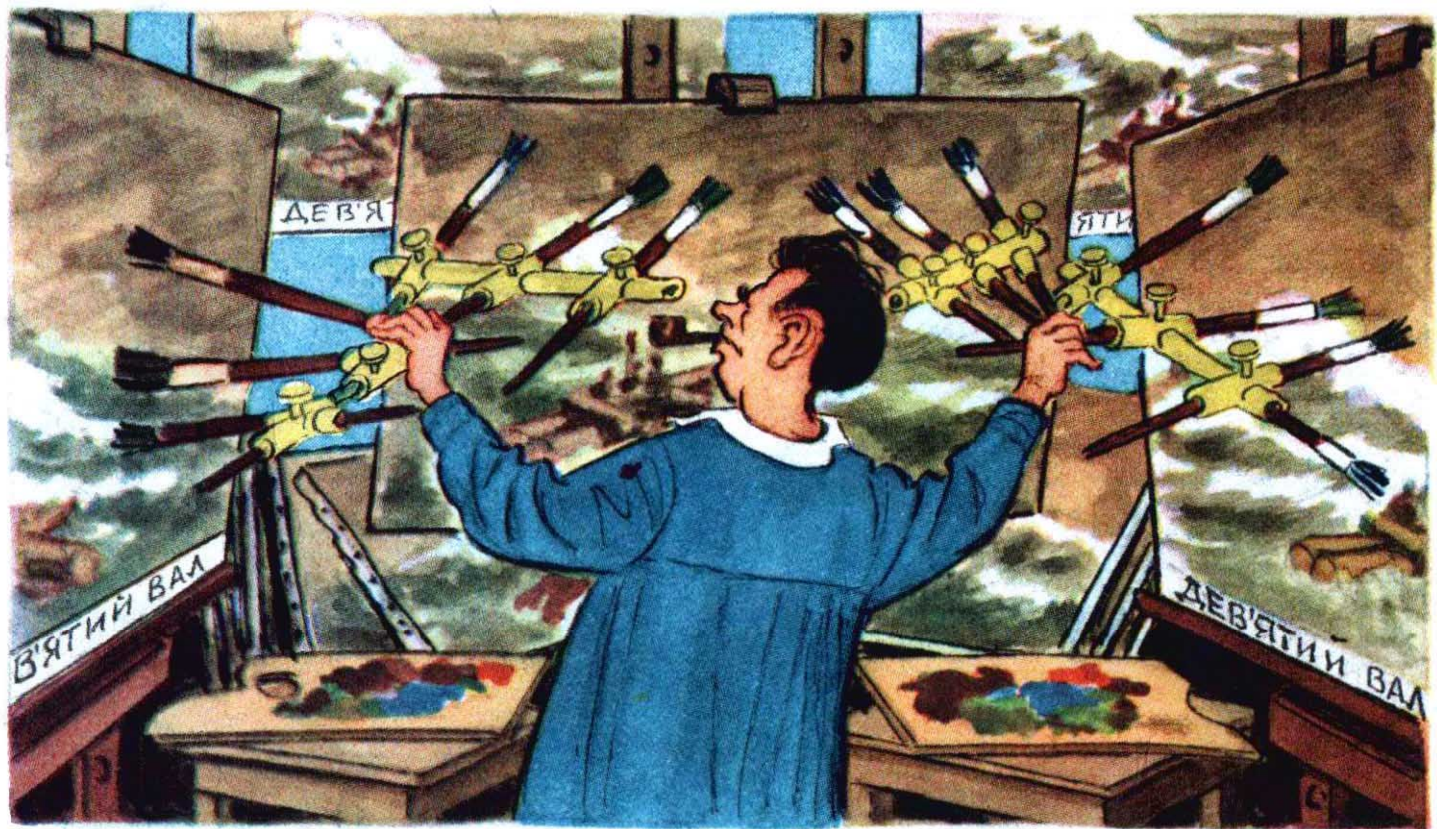
Є до тебе велике-велике прохання. Чи не міг би ти нам дістати черепичний станок? Тільки не звичайний, не простий, а такий, щоб сподобався голові колгоспу «Жовтень» Голодкові Івану Васильовичу.

Це мусить бути станок, що сам запускається, сам робить черепицю, нічиєї допомоги не потребує, ніяких затрат не вимагає.

Пошукай, Перче, такий станок, бо звичайний у нас є, сім років уже під гаражем лежить, марно пропадає. Іван Васильович на нього й дивитися не хоче. Йому, бач, такий станок потрібен, щоб черепиця сама з нього сипалась, як манна з неба.

В. КОБЕНЯК.

Щорський район на Чернігівщині.

Валова продукція.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Кажуть, що в ліс дров не возять... Може, хтось і не возить, а от ми, працівники Нікопольської МТС, збираємося повернути назад у ліс дрова, одержані від Клеванського ліспромгоспу, Ровенської області.

Чому? А тому, що ми переказали ліспромгоспові 39 тисяч карбованців не на дрова, а на будівельний матеріал. Так і в наряді, виданому Міністерством сільського господарства УРСР, писалося, що ліспромгосп повинен відвантажити нам саме будівельний матеріал.

А т. Рудковський — директор Клеванського ліспромгоспу, одержавши наряд і гроші, відправив нам гнилу березу і тонке соснове гілля, придатне хіба що на розпал.

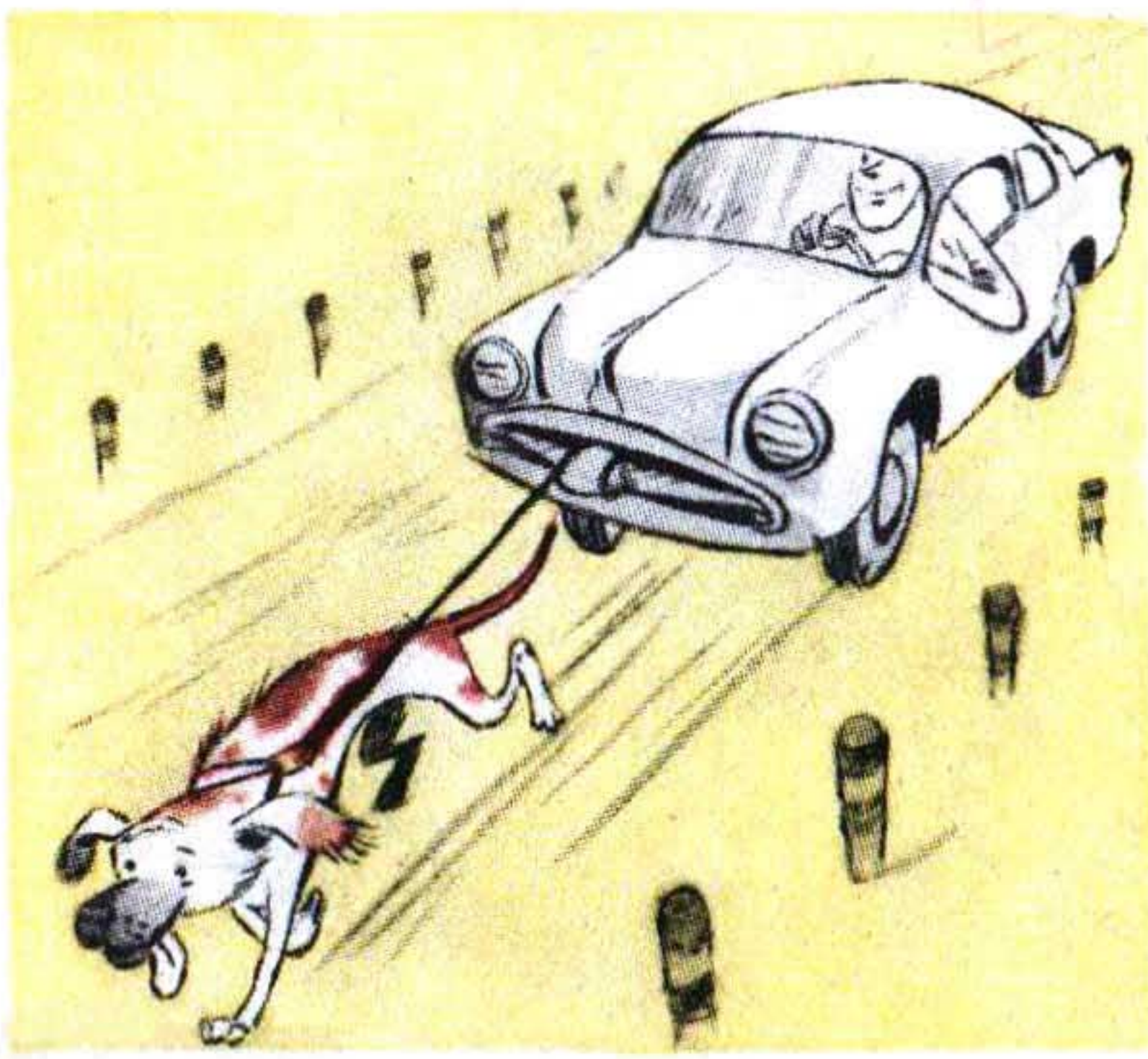
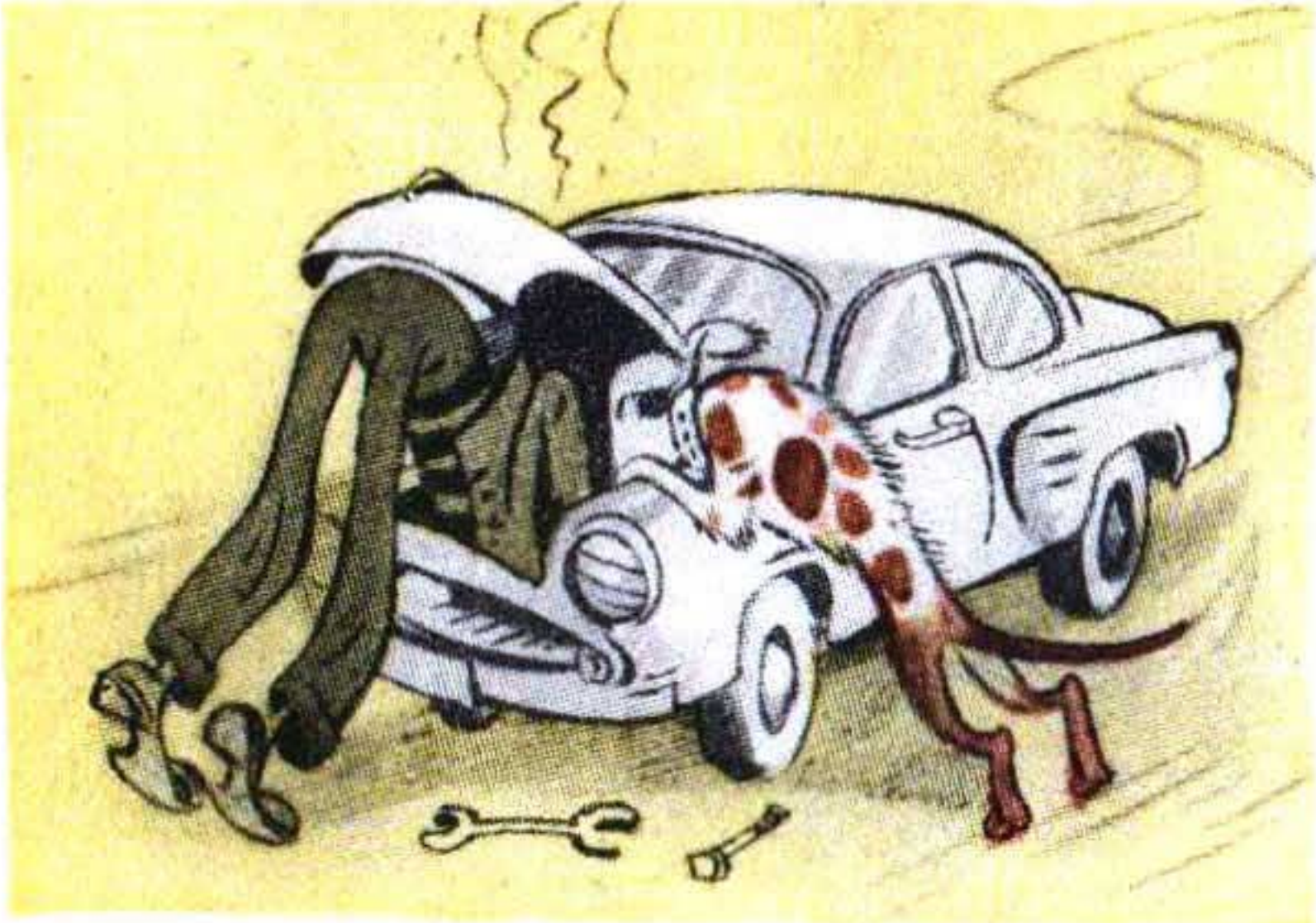
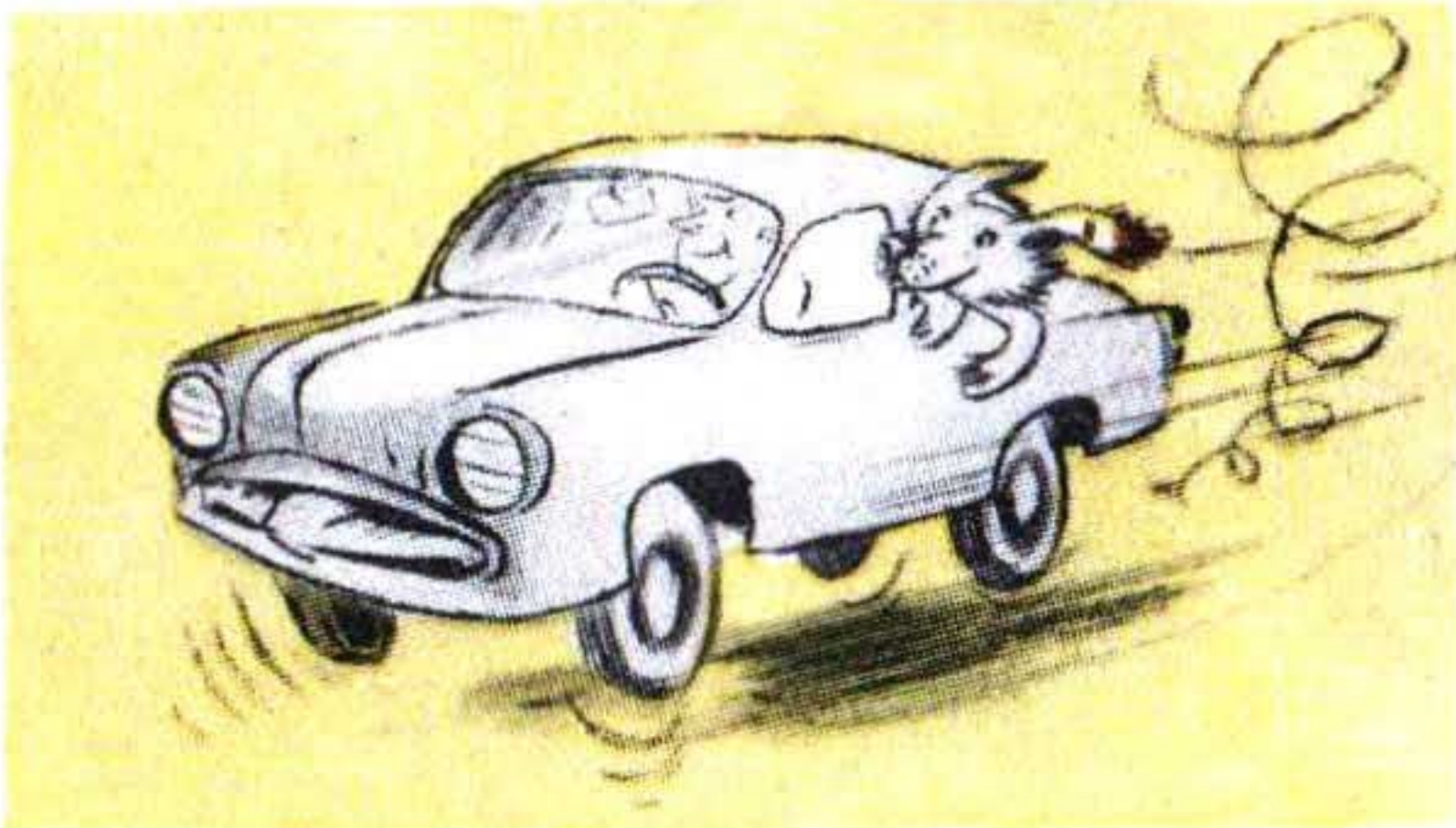
Кажуть, Перче, що ліс — діло темне.

Невже керівники Клеванського ліспромгоспу і справді працюють у такій безпросвітній темряві, що не помічають, як людей обдурюють?

Б. ОПАЛАТЕНКО,
директор МТС.

Дніпропетровська область.

Любиш кататися...

ІЗ КОПИЦІ ВИСОКОЇ

Виконком Сватівської райради (Ворошиловградської області) в один лише колгосп «Заповіт Ілліча» за недовгий час надіслав понад 100 директив.

Гей, якби всі директиви
До купи зібрати,
То копиця вийшла б вища
Найвищої хати.

І якби хтось у районі
Добру дав пораду,
Щоб забрався на копицю
Голова райради.

Він побачив би з вершини
Все, як на долоні,—
Що діла йдуть неблизкуче
В цілому районі,

Що він користі діждався
З директив такої,
Як від жука воску й меду,
Від козла — надою.

П. ГАЙ.

СПОРТИВНА ХРОНІКА

Чернігівське будівельно-монтажне управління радіофікації встановило у селі Піски, Новобасанського району, два унікальних рекорди: рекорд поспішності і рекорд повільності. Будівельно-монтажне управління блискавично одержало гроші з колгоспу ім. Жданова, а роботи по радіофікації тягне третій рік.

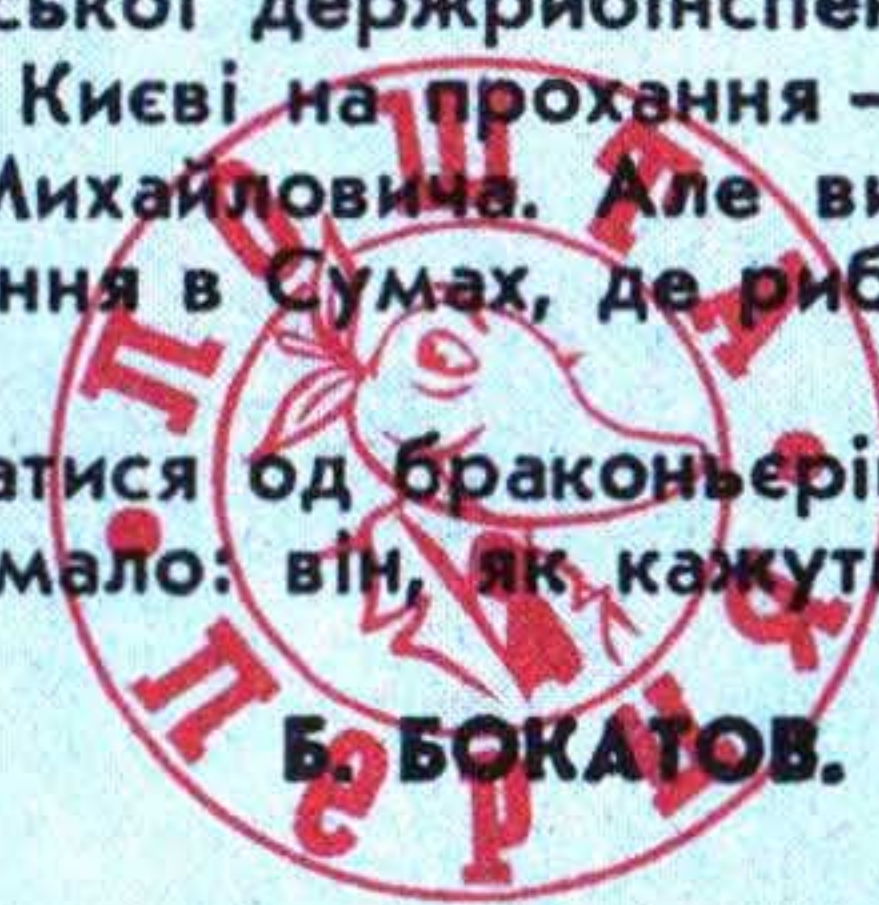
ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Нема, кажуть, м'яса над свинину, нема риби над лину... Щодо свинини, то наш Путівльський район не пасе задніх,—два роки підряд він — учасник Всесоюзної сільськогосподарської виставки. Могли б ми і линуною похвалитися. У нас, у річці Сеймі та її притоках Кливені й Рехті й у численних озерах по заплавах цих річок, водяться не тільки лини, але й окуні, і соми, і судаки, і щуки, і багато всякої іншої риби. Шкода тільки, що за цією рибою немає ніякого догляду. Навесні, під час нересту, браконьєри накидаються на неї хто з чим може. А влітку по-хижацькому виловлюють її неводами, ятерями, вершами...

Звернулися місцеві організації до республіканської держрибінспекції: захистіть, мовляв, від браконьєрів. Зважили в Києві на прохання — виділили штатного інспектора, т. Фунтова Івана Михайловича. Але визначили тому інспекторові місце постійного мешкання в Сумах, де риба в основному водиться тільки на базарі.

Допоміг би хоч ти, Перче, нашій линині врятуватися од браконьєрів. А то сам же бачиш, що від рибінспектора пуття мало: вті, як кажуть, ні риба, ні м'ясо...

Сумська область.

Пригода на рибалці.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшов лист про те, що голова колгоспу ім. 1 Травня (Київщина) Ярема зловживав своїм службовим становищем.

Виконком Яготинської райради повідомив редакцію, що загальні збори колгоспників зняли Ярему з роботи. Матеріали на нього передано слідчим органам.

★ Читачі журналу написали листа про те, що головний лікар Лецинівського дитячого тубсанаторію Кац В. А. незаконно одержує гроші за роботу по сумісництву, користується меблями санаторію, зловживає службовим становищем.

Після перевірки листа Полтавський обласний відділ охорони здоров'я зняв Каца В. А. з роботи.

★ До редакції надійшли сигнали про те, що директор Жидачівського училища механізації (Дрогобицька область) Кришталь П. С. зловживає службовим становищем.

Рішенням бюро Жидачівського райкому партії на Кришталь П. С. накладено суворе партійне стягнення і знято його з роботи.

ЧВАНЛИВИЙ МІШОК

(БАЙКА)

В коморі, у кутку, стояло три мішки:
Два із пшеницею, скромненькі такі,
А третій виділявся повнотою.
Що в нім було — в секреті він держав,
Та дуже вже гордився сам собою,
Бурчав:
«Ви проти мене — карлики, пігмеї.
Не мати вам солідності моєї!»
Тут він надувся...

Раптом: трісь! —
Шви на чваньковій розповзлись
І з дір посипалась... полова.

А що за поза, що за мова!

Петро КРАСЮК.

с. Висоцьк,
Ровенської області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Дайте мені, будь ласка, закуску і двісті грамів...

...хліба.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна».

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31.

Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 11 (358) (на українском языке).

Підписано до друку 24. V. 1957 р.

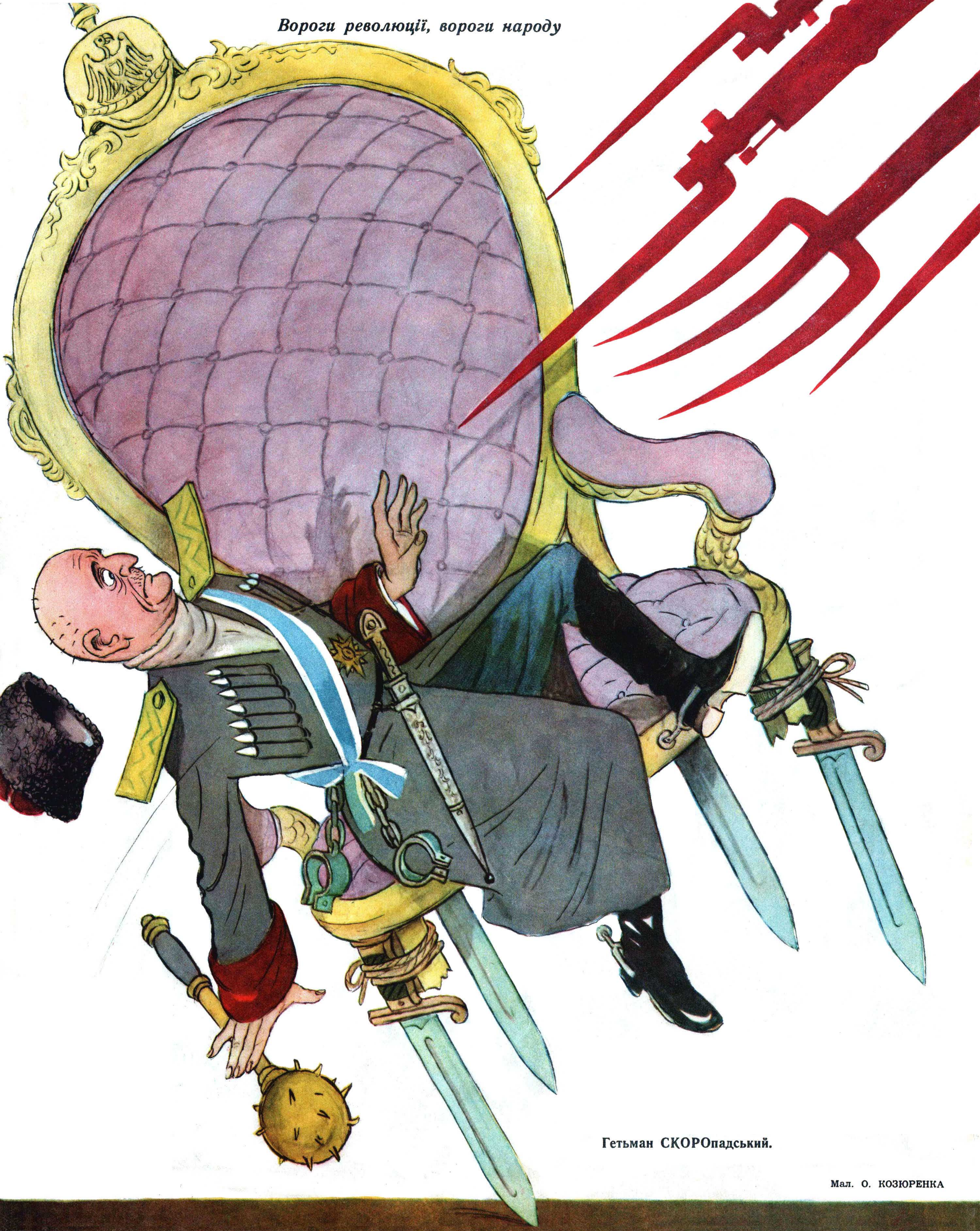
Папір 70x108/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08172.

Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 2655. Тираж 175.000 прим.

Вороги революції, вороги народу

Гетьман СКОРОпадський.